

РЕШЕНИЕ

№ 27559

гр. София, 18.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54
състав,** в публично заседание на 02.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разглежда дело номер **11095** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Х. А. И., търсещ закрила от С., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], чрез адв. А. З. – САК, против Решение № 10791/14.10.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен и неправилен, поради което следва да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателят Х. А. И. чрез адв. А. З. – редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ – редовно призован, се представлява от юрк. Г.. Ю. Г. моли съдът да остави в сила решението като правилно и законосъобразно, защото за чуждия гражданин не са налице предпоставките по чл.8 и 9 ЗУБ. В хода на административното производство с чуждия гражданин е проведено интервю, в което разказва, че не е имал проблеми с полицията. Твърди, че никога не е задържан или арестуван, съден или осъждан, декларира, че не е заплашван лично и никога не му е оказано физическо или психическо насилие в държавата му на произход. Споделя, че последния сблъсък в селото, в което е живял е бил преди 4 години и от тогава е спокойно. В конкретния

случай, след отчитане на идентичността и събраната по случая информация е преценено, че в интерес на детето е да живее в семейна среда, заедно с неговото семейство в държавата му на произход. От представената информация в справката, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ се установява, че от 2020 г. международното внимание е изместено от С., тъй като конфликта се намира в състояние на застой. Счита, че решението е издадено при спазване на материалния закон и административнопроизводствените правила. Моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана.

СГП – редовно уведомена, явява се прокурор К.. Прокурорът счита, че жалбата е неоснователна. Счита, че е правилна преценката, с оглед събраните доказателства за липса на предпоставки по чл.8 и чл.9 от ЗУБ, с оглед личната история на жалбоподателя. Моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна.

Административен Съд С. – град, I-во отделение, 54 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ОК- 13-1407/02.08.2024 г. на РПЦ - С. до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет. Жалбоподателят е от мъжки пол, роден в [населено място], С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение – неженен. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като той не е представил документ, удостоверяващ самоличността му.

Х. А. И. е непридружен непълнолетен по смисъла на § 1, т. 4 от Допълнителните разпоредби на Закона за убежището и бежанците. В хода на административното производство чужденецът се представлява от адвокат, назначен с решение на председателя на Националното бюро за правна помощ. И. заявява пред АО, че е напуснал С. един или два месеца преди проведеното с него интервю и е преминал нелегално в Турция, сам. В Турция чужденецът е останал за период от около десет дни, след което е преминал нелегално на българска територия.

Жалбоподателят посочва, че решението той да напусне С. е било взето от баща му, поради ситуацията в С. и поради желанието молителят да се събере с близките си в България. В тази връзка чуждият гражданин заявява, че на територията на Федерална република Германия, като лице в процедура от две години пребивава негов брат, но молителят изрично желае процедурата му да се разглежда в България, за да може впоследствие да се събере с членове на семейството си.

И. посочва, че той е с етнически произход - арабин и е мюсюлманин - сунит по религия, отделно от това изрично посочва, че не е имал проблеми в С. или в друга държава във връзка с етноса и религията си. Разказва, че в С. е живял в [населено място], обл. Д. А., като посочва, че селото се намира на три часа път с автомобил от [населено място]. Понастоящем родителите му, четиримата му братя и една му сестра се намират в дома им в [населено място]. Уточнява, че най-близкия до селото град е М., намиращ се на 1 час път. И. пояснява, че селото му, както и района, са под контрола на редовната армия.

Сирийският гражданин заявява, че не е женен и няма деца. В С. чужденецът е учил до седми клас. В страната си по произход не е работил. Посочва също, че не е бил член

на политически партии или организации, че не подлежи на военна служба, не е получавал призовки или повиквателни и не е бил търсен за военна служба. Жалбоподателят заявява, че не е имал проблеми с властите в страната му по произход и мотивира молбата си за закрила с причини от личен характер, като посочва общото положение и войната в С.. Разказва, че войната е достигнала до селото му преди пет години, като първоначално е нахлула групировката Ислямска държава (ДАЕШ), а преди 3-4 години редовната сирийска армия е прогонила групировката и оттогава властите имат контрол. Молителят посочва, че преди четири години домът им е бил взривен, при което лицето му е пострадало при взрив, като е налице белег. Споделя, че при сраженията на режима срещу Ислямска държава, до дома му се е взривил снаряд, а при сраженията на режима срещу групировката, е виждал убити хора. И. посочва, че последният сблъсък в селото му е бил преди четири години, като след като режима е изгонил ДАЕШ, в населеното място е нямало сблъсъци.

Относно положението по отношение на сигурността в неговия район, чуждият гражданин твърди, че на 10 километра от селото е имало сблъсъци на арабски племена и кюрдски сили, но преди две седмици са спрели. Напуснал е страната си в конкретния период поради липсата на сигурност. Посочва, че всичко би могло да му случи ако се завърне в страната си по произход и семейството му желаят той да се събере с тях в България. Заявява, че не е получавал лични заплахи в С., че не е членувал в политически партии и организации, не е арестуван, съден или осъждан. Във връзка с подадената молба административният орган обсъдил приложените по преписката материални факти, относими към разпоредбите на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ и стигнал до следните изводи.

В конкретния случай относимите към молбата за международна закрила на жалбоподателя представени факти касаели твърденията на чуждия гражданин, свързани с причините за напускане на С., а именно желанието му да живее извън С. и общото положение на несигурност в страната. Представените от И. в хода на производството доказателства представлявали устно направените от него заявления в проведеното с него интервю. И. обаче не е представил други относими материални доказателства в подкрепа на твърденията си.

Въз основа на тези твърдения, съгласно чл. 75, ал. 2, изречение първо от ЗУБ, за него следвало да бъдат преценени всички относими факти, свързани с личното му положение, както и със страната му на произход.

След извършена преценка на всички релевантни обстоятелства, свързани с личното положение на чуждия гражданин и държавата му на произход, се налагал извода за неоснователност на подадената молба за международна закрила. В хода на административното производство жалбоподателят не обосновал наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на закона и не посочил никакви причини за основателно опасение от преследване.

При така установените факти и обстоятелства за И. не били налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, тъй като съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея, а в така представената

бежанска история не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие „основателно опасение от преследване“. Изложените мотиви не са правно значими за търсената закрила.

Жалбоподателят не направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не били налице субективния и обективния елемент за прилагане на цитираната правна норма. Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторемост - хипотеза, която не била установява в конкретния случай. Същевременно молителят изрично заявил, че не е имал проблеми от етнически, религиозен или политически характер.

Сирийският гражданин напуснал С., не за да търси международна закрила, а за да търси по-добър стандарт на живот в посока Европа, като е бил изпратен с конкретната цел да доведе членове на семейството си. Реално чуждият гражданин не е посочил никакви основателни опасения от преследване, визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В „Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец“ на службата на ВКБООН за бежанците било посочено, че кандидатът за статут на бежанец трябва да представи основателни причини, защо лично се опасява от преследване, което молителят в настоящия случай не правил. Той не изтъкнал никакви лични опасения от преследване нито в страната си на произход - С.. Кандидатът не заявил, че спрямо него, държавата му на пребиваване или друг недържавен субект на когото държавата не може или не желае да противодейства е предприел никакви действия, които да са релевантни на преследване. От цялата бежанска история ставало ясно, че конкретни действия на преследване срещу сирийския гражданин не са осъществени. Не се установило и срещу молителя да са налице посегателства, чиято системност и мащаб достигат до границата на преследване. Всичко това в съвкупност потвърждавало неоснователността на молбата му за закрила. Твърденията му не съдържали и информация за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ и риск от бъдещо такова.

Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване също не били заявени. Жалбоподателят не посочил други релевантни причини или обосноваващи опасения за преследване - не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти както в С., не е бил заплашван или преследван по етнически или религиозни причини в С..

Описаните от чуждия гражданин и заявени от него събития във връзка с общото положение в страната и района му по местожителство в периода допреди четири години, включително и описания инцидент, при който снаряд е избухнал в близост до него, били оценени като такива, протекли и относими към отдалечен период от време и като такива не следвало да се приемат за относими към настоящата ситуация по отношение на сигурността. Същевременно се установило, че чужденецът е напуснал С. в конкретния момент, не поради наличието на конкретно протекло спрямо него

неблагоприятно събитие, а по причини от личен характер. В този смисъл РО не кредитирал и твърдението му, че е напуснал страната именно в конкретния момент единствено заради общата ситуация.

Жалбоподателят не заявил наличието на конкретно събитие, поради което е избрал да напусне страната си по произход, като посочил, че това решение е било взето от баща му. Заключение в този случай било, че към конкретния момент, той е взел решение да напусне С. без видима причина възползвайки се от факта, че в определен период от време на територията на страната му по произход е съществувал вътрешен въоръжен конфликт характеризиращ се с висока степен на безогледно насилие, че се намира в неблагоприятно външнополитическо отношение и изпитва трудности със спазването на човешките права.

Съгласно Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. регламентира, „актове, считани за преследване, по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция: а) трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на чл.15, § 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да се засегне индивида по начин сравним с посоченото в буква а)". Липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещия закрила обуславят извода, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай че се завърне в страната си на произход. Нямало основания да се приеме, че от страна на официалните власти или на други организации и/или групировки в С. се предприемат безогледно масови репресии срещу гражданите.

В случая не се откривали други значими факти или обстоятелства, които да посочват, че за жалбоподателя е лице, отговарящо на изискванията на чл. 8 от ЗУБ. Твърденията на молителя не съдържали информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова.

Направените от него твърдения и посочване на това, че брат му е бил търсен от групировки не съдържали информация за наличието на неблагоприятни спрямо молителя обстоятелства и така направените твърдения не съдържали факти по случая, като не се откривало наличието на личен елемент.

От материалите по административната преписка не се установило спрямо И. да е осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на статут на бежанец. Чужденецът не обосновал страх от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Дори чуждият гражданин да е имал в родината си някакви проблеми, то те не обуславяли необходимостта от предоставяне на международна закрила по чл. 8 от ЗУБ. Не били налице и основания за приложение на принципа за бежанец *sur place*. За чуждия гражданин се установили положителните предпоставки и липсвали данни за отрицателните предпоставки по чл. 8, ал. 7 и 8 от ЗУБ. С оглед на изложеното, искането на жалбоподателя в частта му за предоставяне на бежански статут следвало да бъде отхвърлено като неоснователно.

В конкретния случай той е взел решение да напусне страната си по произход заради

желанието на родителите му той, и те, да дойдат в Република България по изцяло лични причини. Съгласно Глава II, § 62, стр. 24, от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

От анализа на фактическите обстоятелства и изявления на чужденеца по време на интервюто, се установило, че въпреки, че чужденецът е посочил наличието на въоръжени сблъсъци в отминал период, то заявленията му не съдържали информация за наличието на неблагоприятни спрямо молителя обстоятелства относими към настоящия момент и така направените твърдения не съдържали факти по случая, като не се откривало наличието на личен елемент.

За жалбоподателя липсвали предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Установената фактическа обстановка не давала основания да се приеме, че той е бил принуден да напусне страната си на произход - С. поради „реална опасност от смъртно наказание или екзекуция“ - тежки посегателства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ.

Срещу чуждия гражданин не били предприети такива действия, нито от официалните власти на С., нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Според тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело № 0-465/07, понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“ и „изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание“, наложени на молителя в страната му на произход, посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, обхващали ситуации, в които кандидатът за хуманитарна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. Твърдения от подобен характер той не бил направил. От изложеното следвал извода, че чужденецът не е бил изложен и за него не съществувал бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

Предвид установената фактическа обстановка АО приел, че за сирийския гражданин не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изложената фактическа обстановка не давала основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува от родината си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Срещу него не били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Съгласно чл. 9, ал. 2 от ЗУБ,

субектите на тежките посегателства можело да бъдат както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства можело да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. Посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в“ от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, се състояли от „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“, обхващали по-общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата била заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт. При разглеждане на основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ следвало да се съобрази отново с Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл.15, б.в от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имало предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Тези заплахи били присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт".

След извършена преценка на актуалната обстановка в С. посредством приложената по преписката актуална справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, както и във връзка с положението в района по местожителство на молителя, разгледано в справка с вх. № ЦУ-1624/12.07.2024г. не били установени и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30.01.2014 г. по дело № C-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/83/ЕО, които се преценявали във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според тълкувателното решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобна заплахата по изключение можело да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

От справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024 г. било видно, че сирийското правителство (режимът на Б. А.) контролира над 60% от общата територия на страната, включително центъра, средиземноморското крайбрежие и южната част. Освен това всички големи градски зони, включително най-големите градове Д., Х., Х. и Х., са разположени в контролираната от правителството зона. Контролът се осъществявал с помощта на различни вътрешни сили за

сигурност, а свързаното с конфликт насилие е спорадично.

Зоните под контрола на кюрдските Сирийски демократични сили (Syrian Democratic Forces, SDF) понастоящем включвали големи части от провинциите Д. ал Зор, Р., Х. и части от провинция Х., или общо около 25% от територията на С..

Същевременно, чрез партньорските си неправителствени организации В. комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) предоставял правни услуги на вътрешно разселени лица, завърнали се бежанци и приемни общности, както и на търсещи закрила лица и бежанци.

Същевременно, от справка с вх. № ЦУ-1624/12.07.2024 г. ставало ясно, че провинция Д. ал Зор е разделена приблизително на две зони на контрол. Западната част, обхващаща главно районите на запад от река Е., се контролирала от официалното правителство на С. и неговите ирански и руски съюзници и в тази зона били разположени големите градове Д. ал Зор, М. и Букамал. Източната част на провинцията - повечето от районите на изток от река Е. - се контролирала от ръководените от кюрдите Сирийски демократични сили (SDF), въпреки че подкрепяни от режима на А. и И. милиции контролирала няколко града в тази част на провинцията.

Кюрдските сили били разположени на изток от Е., включително по бреговете на реките Е. и Х. и в северния ъгъл на провинцията, близо до границите на Р. и Х.. Кюрдските части били подкрепяни от силите на водената от САЩ коалиция срещу "Ислямска държава" (ИД), която коалиция управлявала няколко обекта източно от Е.. Организацията "Ислямска държава" (ИД) все още присъствала и оставала активна през първата половина на 2023 г., като присъствие на нейни клетки било картографирано в пустинните райони на запад от Е.. Съобщавало се, че групировката използва тази област като оперативна база за възстановяване на клетки, обучение на бойци и извършване на атаки в целия регион. След избухването на конфликта между И. и "Х." през октомври 2023 г., подкрепяни от И. въоръжени групи атакували американските сили в С. с удари с дроне, импровизирани ракети и минохвъргачни снаряди, включително в провинция Д. ал Зор. Ответни въздушни удари от САЩ срещу позиции на подкрепяни от И. въоръжени групировки в провинцията също били съобщавани.

В Д. ал Зор Сирийските демократични сили (SDF) провеждали кампания за проверка на сигурността в различни райони и атакували няколко контролирани от режима и иранските милиции градове и села западно от река Е., което довело до ранени цивилни лица. Освен това SDF започвали операция по сигурността в [населено място], източно от Д. ал Зор, която довела до смъртта на иракски лидер на организацията "Ислямска държава" (ИД). Броят на операциите на ИД в района като цяло намаляли, което съвпадало с повишените мерки за сигурност и подсилените военни контролно-пропускателни пунктове. Атаките на племенни бойци срещу щабове

на SDF и контролно-пропускателни пунктове в Д. ал Зор също намаляли значително през втората половина на май 2024 г.

От информацията в горепосочените справки не можело да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна, по смисъла заложен в международното право, при който безогледното насилие в страната достигало до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че жалбоподателят поради самият факт на пребиваване, е изложен на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

От анализа на цитираната информация, въпреки оценяването на положението в някои части на страната като несигурно и напрегнато, не следвало насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Атаките от страна на действащите в някои райони опозиционни групировки били спорадични актове на насилие и като такива не можело да се оценяват като въоръжен конфликт. Инцидентите в страната имали определени цели, като например нападения над специфични военни обекти, но не били в състояние да предизвикат масов ефект. В редица райони, области, областни центрове и територии, цялостната обстановка запазвала относителна сигурност. В тази връзка следвало да се посочи, че сирийското правителство и сирийските демократични сили, посредством различни техни многочислени, добре функциониращи и структурирани сили за сигурност, контролирали почти цялата част на страната, като този контрол не е от временен а от постоянен характер, като контролът се характеризирал с устойчивост и ефикасност. В тази връзка следвало да се отбележи, че нетрябва да се очаква, че което и да е

От наличната информация се установило, че не е налице вътрешен конфликт на територията на цялата страна. Съществуващото насилие не било безогледно и чужденецът можело да се ползва от вътрешна закрила от държавата си на произход на части от територията, на които ситуацията е относително стабилна. В тази връзка не се откривало наличието на предпоставки, които биха попречили на чуждия гражданин да потърси и да се възползва от предоставяната от редовните сирийски власти или от имащите присъствие в района му по местожителство кюрдски сили закрила на територията да С..

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента да безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне да хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следвало да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там, то не е.

Същевременно, от информацията за района на местожителство да чуждия гражданин ставало ясно, че въпреки наличието на нестабилност по отношение на сигурността в части от Д. ал Зор, нивото на безогледно насилие в конкретното населено място не било изключително, за което свидетелстват и заявленията на чужденеца, свързани с отсъствието на сблъсъци в неговото село.

Не се установило спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход и в частност в района му на обичайно пребиваване, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В случая не се установило по безспорен начин И. да е бил лично обект на тежко посегателство, представляващо тежка и лична заплахата за живота и здравето му, не са установени намеси в личната му сфера, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт. Същевременно, в настоящия случай следвало да се вземе под внимание обстоятелството, че според заявленията на кандидата, в селото му продължават да живеят неговите родители, множество братя и сестри. Ако действително близките на чуждия гражданин, в страната им по произход и по специално в населеното им място по обичайно пребиваване, са се сблъскали с каквито и да е проблеми или е имало заплахата или риск за живота и сигурността им, то те несъмнено биха избрали да напуснат незабавно даденото място, независимо дали разполагат с финансова възможност да организират нелегалното напускане на страната и колкото и да е труден маршрута по който биха преминали и не биха се върнали отново. Въпреки това същите продължават да пребивават на същото място, като единствено молителят е бил изпратен да продължи пътя си достигайки територията на Европа. В този смисъл следвало да се приеме, че оставането в С. на близките на жалбоподателя обосновавало по безспорен начин ниска вероятност те да бъдат изложени на реална опасност от посегателства.

С оглед на изложеното РО приел, че за молителя не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ. В случая не били изпълнени условията съществуващата опасност да е реална за лицето, търсещо закрила и въоръжените конфликти да се характеризират с безогледно насилие. Двете условия били взаимно свързани и наличието им било обусловено от конкретната бежанска история и установените за всеки един търсещ закрила индивидуални обстоятелства. В тази връзка от анализа на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, във връзка с тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено с решението по дело C-465/2007 г. на СЕО и в съответствие с информацията относно актуалната обстановка в С. следвало да се приеме, че не е налице заплахата за търсещия закрила поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Не се установило спрямо И. да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Искането му в тази част било неоснователно.

Предвид гореизложеното АО приел, че за жалбоподателя не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ. За чуждия гражданин не съществувала реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ. Същевременно за кандидата били установени положителните предпоставки и липсвали данни за отрицателни предпоставки по чл. 9, ал. 4 и 5 от ЗУБ. Искането му и в частта за предоставяне на хуманитарен статут било неоснователно, защото липсвали предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не е заявил член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в България. За него не били налице условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като не се е позовавал на причини от хуманитарен характер.

При преценката на настоящата молба следвало да се вземе предвид положението на ненавършилото пълнолетие лице. Съгласно чл. 6а от ЗУБ, при прилагането на закона първостепенно значение имало най-добрият интерес на детето. Преценката на най-добрия интерес на детето се извършвала в съответствие с разпоредбите на Закона за закрила на детето. Критериите за преценката били посочени в § 1, т. 5 от Допълнителните разпоредби на ЗЗДет., към които препраща § 1, т. 11 от ДР на ЗУБ. Описаните функции по реда на ЗЗДет., свързани с определянето на социален работник от отдел „Закрила на детето“ били гаранция за осигуряване и съблюдаване на най-добрия интерес на детето в производството по международна закрила, поради което и в изпълнение на посочената разпоредба бил определен социален работник. В представения социален доклад на Дирекция „Социално подпомагане“ не се откривали преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социално развитие на детето и нямало данни основните му права да са нарушени. Не се откривали и данни които да сочат, че връщането в родината на детето противоречи на висшия интерес.

В хода на производството кандидатът не е изтъкнал конкретни причини, свързани с благосъстоянието и социалното му развитие, които да не могат да бъдат посрещнати в страната му на произход. Връщайки се в С., той няма да бъде лишен от неговата идентичност и ще може да поддържа взаимоотношения с роднините си, които по думите му продължавали да пребивават там. Следвало да се посочи, че именно в държавата си на произход детето ще има възможност да доизгради традиционните социални, родови, културни и езикови ценности и норми, имащи особена важност за личностното му развитие. В случая, предвид липсата на релевантни основания, не се откривали и обективни възпрепятстващи пречки за завръщане на сирийския гражданин в родината му. Във връзка с принципа на запазване на семейната среда и поддържане на взаимоотношенията било важно да се посочи параграф 58, според които, в контекста на потенциално отделяне на дете от родителите му е належащо да се извърши оценка и определяне на неговите най-добри интереси. Съгласно параграф 59, семейството е основна клетка на обществото и естествена среда израстването и благосъстоянието на неговите членове и особено на деца

(преамбюл на Конвенцията). Правото на детето на живот в семейството е защитено по Конвенцията (член 16). Понятието «семейство» трябвало да се тълкува в широк смисъл, включващ биологичните родители, осиновителите и приемните родители или, ако е приложимо, роднините или общността съобразно местните обичаи (член 5). В параграф 60 се посочвало, че предотвратяването на разделянето на семейството и запазването на неговото единство са важни съставни части от системата за закрила на детето и се основавали на правото, предвидено в член 9, параграф 1, което изисква „детето да не бъде разделяно от родителите си против тяхната воля, освен когато такова разделяне е необходимо за най- добрите интереси на детето“. Освен това детето, което е отделено от единия или от двамата си родители, има право „да поддържа лични отношения и пряк контакт с двамата си родители редовно освен ако това противоречи на най- добрите интереси на детето“ (член 9, параграф 3). С особена важност в конкретния случай следвало да се разгледа и съдържанието на параграф 61, съгласно който, предвид тежкото въздействие, което оказва върху детето отделянето му от един или от двамата му родители, към такова отделяне следвало да се прибегва единствено като крайна мярка, например когато детето е застрашено от вреда или ако това е необходимо по други причини. Не бивало да се извършва отделяне, ако има по-ненатрапчиви мерки, с които детето да бъде защитено. Преди да се прибегне до отделяне, държавата следвало да предостави подкрепа на родителите в поемането на техните родителски отговорности и да възстанови или подобри способността на семейството да се грижи за детето, освен ако отделянето е необходимо с оглед защита на детето. Икономически съображения не можело да оправдаят отделянето на дете от родителите му. Именно в тази връзка, имайки предвид, че в случая чуждият гражданин е напуснал, или е бил изпратен самостоятелно, с цел извършване на процедура, чрез която легално да доведе своето семейство, което пък продължава да пребивава без негативни последици, на мястото на обичайното им местообитание, следвало да се приеме, че именно интересът в случая би следвало да е завръщане и събиране на жалбоподателя с близките му, на сирийска територия. В конкретния случай било преценено, че висшият интерес на детето, отчитайки идентичността и събраната по преписката информация, е той да живее в семейна среда заедно с неговата майка или родственици в държавата му на произход-С..

За молителя липсвали предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и Кандидата не е заявил член от семейството му да има предоставен статут. Не били налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той не се е позовавал на причини от хуманитарен характер. При преценката на всички относими факти, свързани с личното положение на жалбоподателя и държавата му на произход, се налагал изводът, че искането за предоставяне на международна закрила е изцяло неоснователно.

Предвид тези мотиви ответникът постановил обжалваното решение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 54 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна

следното:

Жалбата е допустима като подадена в срок от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно, че оспорения административен акт е издаден от компетентен орган - председателя на ДАБ, съобразно чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Спазени са изискванията на чл. 59 АПК за форма. Решението съдържа предвидените в чл. 59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

Производството е протекло при нарушаване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е интервю с молителя – непридружен непълнолетен, в присъствието на служебно назначен адвокат на основание чл. 25, ал. 2 ЗПП вр. с чл. 23, ал. 2 вр. с чл. 25, ал. 1 и ал. 3, т. 2 и т. 3 ЗУБ, и преводач от/на арабски език, но в противоречие с изричната разпоредба на чл.15, ал.4 от Закона за закрила на детето, съобразно която на изслушването и консултирането на детето задължително присъства социален работник от Дирекция „Социално подпомагане“ по настоящият адрес на детето, а при необходимост – и друг специалист. Цитираната норма е императивна и въвежда изискване за изслушване на детето в присъствието на социален работник и представяне на становище или доклад от представител на дирекция "Социално подпомагане" във всяко едно производство.

В хода на разглеждане на молбата на непълнолетния се установява, че на основание чл. 15, ал. 4 във вр. с чл.15, ал.1 от ЗЗДт до Дирекция "Социално подпомагане" е изпратено искане за изразяване на становище или представяне на социален доклад, както и уточнение, че следва да присъства социален работник на изслушването и консултирането на детето. Видно от приложените към преписката писмени доказателства, на 03.09.2024 г. по време на изслушването на малолетния Х. А. И. не е присъствал социален работник.

Във връзка с гореизложеното и обстоятелството, че правилата на чл. 15 от ЗЗДт са синхронизирани с чл. 22, ал. 1 от Конвенцията за правата на детето, който задължава Република България като страна по нея да вземе необходимите мерки, за да осигури на всяко дете, което иска да получи статут на бежанец или се счита бежанец в съответствие с приложимото международно и вътрешно право и процедури, независимо дали е придружено или не от своите родители или което и да е друго лице, подходяща закрила в ползването на правата му.

В настоящия случай нарушението на чл. 15, ал. 4 ЗЗДт следва да се квалифицира като съществено по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК, тъй като е попречило да се изяснят надлежно всички данни относно детето, с оглед охрана на интересите му което обуславя незаконосъобразността на постановения в това производство отказ за предоставяне на международна закрила по отношение на непълнолетния. Принципът за осигуряване на най-добрия интерес на детето е установен с Конвенцията на ООН за правата

на детето. Този принцип е от основополагащо значение за осигуряване на закрила и за защитата на правата детето, като в българското законодателство понятието е дефинирано в § 1, т. 5 вр. т. 11 от ДР Закона за закрила на детето. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 6а ЗУБ, съгласно която при прилагането на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на детето, която съдът намира за нарушена.

Предвид изложеното, оспореното решение е постановено при нарушаване на императивни правни норми, чието нарушаване от административния орган, настоящият съдебен състав квалифицира като съществено – отменително основание по чл. 146, т. 3 от АПК вр. чл. 91 от ЗУБ.

На основание чл. 173, ал. 2 от АПК вр. чл. 91 от ЗУБ, делото като преписката следва се изпрати на ответника за ново разглеждане на молбата, след актуализирана оценка на общата ситуация във връзка с личната история на чуждия гражданин, при съобразяване с дадените указания във връзка с прилагане на чл. 6а от ЗУБ вр. §1, т. 5 от ДР на Закона за закрила на детето.

Мотивиран от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 54 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. А. И., търсещ закрила от С., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , чрез адв. А. З. – САК, против Решение № 10791/14.10.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

ВРЪЩА делото като преписка на компетентния орган на ДАБ – МС за ново разглеждане и произнасяне по молба за предоставяне на международна закрила с вх.№ ОК-13-1407/02.08.2024 г. по описа на РПЦ-С. при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с мотивите на решението.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.